

The background is a solid red color with a pattern of thin, yellow, hand-drawn scribbles that resemble loops and swirls. The text is centered in the lower half of the image.

bolléré

Sisè concurs de relats breus per a joves

bolléré

**Sisè concurs
de**

**relats
breus**

per a joves

L'any 2006 l'Àrea de Joventut va iniciar el Concurs de Relats Breus Bol·leré amb la finalitat d'impulsar la creació literària i la lectura entre el jovent. També hi havia la inquietud de donar una oportunitat als escriptors novells a través de la publicació de les seves obres.

En el transcurs d'aquests anys, el concurs ha anat variant, adaptant-se tant a les necessitats dels i les joves com al context econòmic i, en aquest sentit, abans de deixar sense convocatòria una següent edició, es va optar per la seva publicació web.

Perquè del que es tracta és de seguir donant la paraula a la gent jove i, en la mesura del possible, fomentar la seva creativitat.

És per això que agraïm l'interès i l'esforç dels autors i autores que han presentat els seus relats en aquesta darrera edició, així com també cal donar les gràcies a totes aquelles persones que han treballat perquè aquesta publicació hagi estat possible.

Gràcies i gaudiu de la lectura.

Mar Campdepadrós

Guanyadora categoria A

La paraula tot ho pot. És el que m'he dit sempre, el que sempre he aplicat i que, curiosament, funciona! L'art de posar una lletra davant d'una altra amb l'única finalitat de crear emocions. Ho portem fent des de ben petits, i de vegades no li'n donem importància; però la paraula mai s'ha de subestimar. Una paraula pot fer més mal que una daga, o més bé que un miracle. No hauríem de deixar mai de sentir les nostres paraules, de jugar amb elles, d'acaronar-les, d'estimar-les. És, per tant, un honor i un plaer per mi poder parlar a través d'aquest equip, del Bolleré, que es prenen la paraula seriosament i que fan una feina indescriptible.

CUBALIBRE EN CLAU DE FA

"Socialismo o muerte; Fidel Castro."

El suau fregament de les cortines li provocava un estrany regust de boca, un *noséquè* nostàlgic i relaxant a la vegada; com la mà d'una mare quan acaricia el cap esporuguit de l'infant que somia amb un monstre amagat darrere la porta. Un tènue raig de sol atacava la tenebra de l'habitació, ferint-li els ulls i el cor en una punyent sensació d'obligació matutina d'arrencar-se els llençols i fustigar la carn sota un doll d'aigua freda. Amb ràbia, féu un salt que la va fer petar de peu al terra. Això sí, sempre amb els dos peus junts; era un antic ritual que portava a terme des de petita i que mai no havia abandonat, no sabia ben bé per què. Segurament per la por d'una catàstrofe personal, d'un canvi radical que li destrossés la petita i fràgil rutina que s'havia creat al llarg dels anys. Amb els ulls clucs, es dirigí al petit lavabo. Pel camí es colpejà amb el marc de la porta. Va remugar algun insult dedicat a la senyora mare del paleta, del fuster, o de qui hagués fet la porta, però ho agraià, agraià aquell cop que cada dia li recordava que respirava i que la sang corria per les seves venes. Asseguda al lavabo, agafà com sempre la llibreta i el bolígraf, intentant fer aparèixer alguna mostra de creativitat, aprofitant que es trobava al llindar entre el món oníric i el món real. "*How can we feel the difference between love and death, if everybody tries hard to hide them both, just smile darling, smile and shut up...*". Les gotes d'aigua de la dutxa li relliscaven per l'esquena com les últimes notes d'una cançó per a piano ho feien per les tecles blanques i negres. Taral·lejava una antiga cançó de blues que havia escoltat aquella nit al bar, tot i que li era impossible recordar-ne el títol o l'autor.

"El bloqueo no cesa y nuestro buenamado presidente promete pronto subvenciones para los más necesitados...". Per fi li semblava veure una mica d'alegria en el cafè fumejant que tenia entre les mans, encara que fos vaporosa i negra. Asseguda sobre el marbre de la cuina amb les cames creuades, donava ben bé la imatge d'una figura budista en plena meditació. Entre petits glops de cafè i observant pensativa la gran gotera que adornava el menjador, gaudia una deliciosa torrada sucada amb melmelada de mango. Un regal d'en Lázaro, que sempre li portava petits detalls, de tot tipus i de dubtosa legalitat.

Pentinant-se els cabells, va fer un repàs mental de l'agenda diària abans de sortir i tancar d'un cop la porta de casa.

"Bonjour mademoiselle, tes yeux sont comme deux soleils pour moi:" Amb quatre salts baixà les escales fins a l'entrada del bloc de pisos, veient com si fossin diapositives, les escenes que cada dia es repetien de la veïna del segon picant l'estora per treure-li la pols, els nens del primer marxant clenxinats cap a l'escola del padre Armando... Al matí, l'Havana bullia en una activitat que, si bé era frenètica, sempre tenia un aspecte de pastosa tranquil·litat. Pujava per la *calle Esperanza*, amb enèrgiques gambades que deixaven enrere un estol de colors i olors primaverals. Era finals d'octubre, i els arbres florien i començava a fer calor, d'aquella que se t'enganxa al cos.

Va entrar al bar com una exhalació de vida i joventut, passional com els boleros que tant agradaven a les romàntiques del temps. A la barra, la Conchita preparava uns *cubalibres* per a un grup de turistes francesos, mentre que en Salvador afinava les cordes de "la estrambòtica", una vella guitarra acústica amb inscripcions anarquistes que li havien portat més d'un problema. Un francès la va agafar per darrere. *"Bonjour mademoiselle, tes yeux sont comme deux soleils pour moi"*. Ella féu un brusc intent d'alliberar-se d'aquell carregós baf de colònia d'afaitar i sabó d'hotel, però el contacte dels dòlars amb la seva butxaca de darrere del pantaló la van fer canviar d'idea; amb un somriure forçat, d'aquells que només les dones poden veure i que els homes són incapaços de percebre, confonent-los tot sovint en mostres d'acceptació o afectivitat, va convidar a ballar a l'home, mentre en Salvador començava a pinçar les primeres notes d'una alegre samba, acompanyada per les maraques i el ritme negre de la Rosita. Mentre donava voltes i remenava les caderes, li va semblar entreveure una ombra de tristesa als ulls de la Conchita, o potser era simplement que portava una setmana sense sopar... Amb l'acabament de la melodia, el francès, prou satisfet, es va acomiadar amablement amb una bona encaixada de natges. Amb una mirada lasciva, li va entregar un paperet on s'hi llegia el nom d'un hotel del centre de l'Havana i un parell de dòlars més. Ella va respondre amb un altre lleu somrís, ara sí prou evident de cansada rutina. Amb la marxa dels turistes ella s'acomodà tranquil·lament en una butaca i s'encengué amb parsimònia un cigarret, mentre la Rosita començava un melancòlic *fado*. *"Não é o inverno mais alegre ou mais escura de verão, Haru poderia dar uma para a minha tristeza ..."*. El suau joc de la càlida brisa marina li va fer despertar una estranya

sensació de tranquil·litat i recordava els hiverns al costat del mar de la seva infància, abans que tot canviés. Comunisme. Què era exactament? Ella havia llegit alguns tractats sobre el comunisme i "*El kapitalista*" de Karl Marx, i no entenia què havia anat malament. Per què d'una idea tan bona i tan solidària, ara tan sols veia cues, fam, corrupció i mort. Això sí, pintades d'un fals somriure vermell que prometia als turistes sol, beguda i sexe a preu molt reduït. Una ganga.

El migdia queia amb força quan arribà a El Paraíso. El mar onejava suaument al seu costat, acompanyant d'aquesta manera la tranquil·litat de l'espai i el seu idíl·lic emplaçament. Amb tranquil·la tensió, s'apropà a la barra i saludà amb el cap lleugerament el cambrer. Aquest li retornà el gest i entrà dins el que devia ser la cuina/rebost de l'establiment. Un lloro expulsava paraules incomprensibles i un ancià prenia una cervesa al costat d'un ventilador atrotinat. Amb la camisa oberta, se li podia veure un medalló de la *Virgen de todos los Mártires* penjant del coll, en un punt que frega els quatre pèls blancs que protegeixen un pit decadent. Tornà el cambrer i li preguntà amb cert accent jamaicà si volia res. Ella, amb una mirada lànguida, li respongué suaument que s'emportava una Coca-cola freda.

"I want to be high, high above in the sky...". El seu pis s'esvaïa per moments, darrere una cortina de fum dens. Les formes es difuminaven com aquarel·les en un quadre fet per un nen, i es barrejaven creant un espai irreal i fantasiós. La Rosita va començar a cantar i en Salvador s'arrossegava a poc a poc cap a ella. *"Claro de luna, tu sonrisa endiablada me abruma..."*. Un estol de petons i carícies van seguir el ritme de la cançó i ella notava com la droga s'esfumava de les seves venes i tornava altre cop a veure les coses tal com eren. La seva habitació continuava en la penombra i s'estirà sobre l'estora com un gos atonyinat. El gramòfon escopia música des de la taula de caoba de l'escriptori, una taula vella; la seva pota esquerra posterior s'aguantava gràcies a dos llibres voluminosos d'una enciclopèdia alemanya d'electrotècnia. *"Je ne vais pas travailler... Ou, je ne vais pas l'oublier..."*. Quant temps feia d'allò? Mesos? Potser més d'un any. La vida havia canviat en molt poc temps. Les petites coses de cada dia, com ara dutxar-te amb aigua calenta, menjar per simple caprici, jugar que eres un déu dins un petit cel de color verd i blau. Quants dies es va passar deambulant per tota la ciutat buscant-la? No ho sabia del cert. Quantes negatives, acompanyades de tristes mirades de comprensiva tristesa? Massa. El seu record tornava, més punyent encara quan es

desvetllava de la postissa felicitat que li proporcionava la droga. Un altre truc d'escapisme al món exterior. Malgrat tot, es va obligar a aixecar-se, a posar-se dempeus i a col·locar un peu davant de l'altre repetidament com cada dia. Ella no caminava perquè per a ella caminar volia dir seguir un camí que, per més que invisible, conduïa a algun lloc, hi havia d'haver un motiu per caminar. Ella sabia que sota els seus peus tan sols hi havia un fangar, que cada vegada que intentava caminar s'enfonsava una mica més. Així que havia decidit posar un peu davant de l'altre i anar-se enfonsant a poc a poc, concentrant tota la seva energia a crear un espai imaginari desbordant. La marihuana era, en aquest cas, un gran company de joc.

"I think I'm dumb.... Maybe I'm just happy." La rasposa veu de Kurt Cobain la transportava a un nirvana de bateria i evasió. Ballava per la cuina a un ritme frenètic mentre sentia fregir-se una unça de cansalada de feia dos dies. Amb aquells moviments enèrgics i la música a tot volum brollant de l'atrotinat aparell de música, sentia com el buit de l'estómac li voltava amunt i avall, amunt i avall, amunt i avall... La cançó va acabar sobtadament, com si amb unes tisores haguessin tallat. El radiocasset va començar a crepitari i, nerviosa, va apagar-lo mentre s'encenia una cigarreta. La cansalada va començar a fer olor, però no tenia gana. Devia ser el costum de no menjar, l'estómac se li tancava. Va apagar el foc i va sortir donant un cop de porta. L'aire fresc de la nit li va calmar el neguiteig que s'havia apoderat d'ella. Es va tocar el cabell arrißat com les petites molles de les modernes ràdios portàtils que els turistes i els rics empresaris de l'Havana portaven.

Asseguda al port, les cames li penjaven del pedrís. Es va mirar els peus detingudament, buscant un indicati d'il·lusió. Res. Un clàxon va sonar de lluny; ella el sentí com si es trobés dins l'aigua. *"Viva Cuba Libre!"*. Trets. Silenci. Ella es preguntava quin era el significat de la vida. No la vida tal com nosaltres l'entendem, no. El sentit més profund, l'essència més pregona, la raó de la seva existència. Un reflex d'estrella li va pujar per la cama fins a tocar-li la punta del nas. Va riure. Lleugerament, però ho va fer. Es va quedar parada un instant, sorpresa. Quan feia que no reia? Ni ella mateixa ho sabia. Era dolç tornar a sentir aquella música. Tímidament, ho provà de nou. Al principi era dèbil i semblava rovellat, però a poc a poc va començar a agafar consistència i força, fins a florir grandiosament i ple de frescor una riallada pura. Les llàgrimes li saltaven dels ulls i li lliscaven pel coll, que es movia en un batec frenètic d'alegria.

Dos, tres minuts va passar rient, què hi fa? El fet és que una paret s'havia trencat, havia escapçat la cadena que arrossegava. Va albirar un vaixell a la llunyania, amb unes llums de colors i música suau. L'aigua era freda i feia que la roba se li arrapés al cos, però no li importava. Com una sirena va anar a buscar la barca salvadora. Qui sap, potser és aquest el meravellós sentit de la vida, la nostra essència, el motor del món? "*In your ocean, I'm ankle deep
I feel the waves crashin' on my feet...*"

Calíope.

Clara Izquierdo

Finalista categoria A

"Tan sols una més de les milers i milers de persones que habiten en aquest món, afortunades d'haver rebut un regal com és la vida. Apassionada per assaborir aquest regal segon a segon, intentant apreciar les petites subtileses de tots els gustos que ens ofereix. Em trobareu a mig camí entre la realitat i el somni, fent possible a través de les paraules allò que només existeix en la imaginació."

RECORDS

Uns profunds ulls blaus resseguien, cansats però curiosos, les formes que les diminutes gotes de la pluja traçaven sobre els vidres de la finestra. Ja eren les vuit del vespre i l'Àlex seguia assegut sobre la vella cadira de fusta, esperant vanament que el succés d'algun fet extraordinari trenqués aquella monotonia. A ell potser no li ho semblava però al carrer, sota la cortina d'aigua transparent que ho embolcallava tot, s'hi amagaven moments tan màgics que només els que els vivien podien apreciar: un petó d'enamorats sota un paraigua compartit, un somriure de complicitat entre amics, una abraçada de retrobament després d'un llarg viatge, una mirada sincera plena de confiança... I és que en un dia de pluja pots descobrir moltes coses del teu voltant que abans no havies sabut apreciar.

Però l'Àlex era un nen, un nen d'onze anys normal i corrent, acostumat a la incessant activitat diürna i amant de l'estiu, la calor i el sol. Trobava a faltar les càlides carícies del sol contra la pell i el desig de refrescar-se amb la salada aigua del mar. Ja feia dies que esperava amb impaciència l'arribada del bon temps, de manera que aquell dia li suposava una certa desil·lusió.

L'embriagadora flaire de xocolata desfeta que arribava des de la cuina el va despertar del seu estat expectant. Es va aixecar i, guiat per aquella deliciosa olor tan casolana, es va dirigir a la cuina. Amb la fantasia d'un infant, la seva mare remenava la xocolata al ritme de la cançó que taral·lejava suaument. Ell va pensar que, mentrestant, podria distreure's amb alguna cosa per no fer tan delirós el temps d'espera. Buscant pels racons del passadís alguna de les bales de la seva col·lecció, va topiar amb una escala de mà. Era l'escala de fusta que conduïa a les golfes i, en veure que la trapa era entreoberta, va tenir una idea molt millor. Va pujar amb peus de plom, procurant no fer soroll perquè la seva mare no se n'adonés. No sabia ben bé per què, però mai no l'havien deixat pujar en aquella part de la casa que a ell li semblava tan misteriosa. Sempre li havien dit que era massa petit i que podia prendre mal. Però d'aquí a dues setmanes seria el seu aniversari i faria els seus esperats dotze anys. Ben mirat, tot i que als seus pares els costés acceptar-ho, potser començava a deixar de ser un nen.

Quan va entrar, era tot fosc i l'única llum que li permetia intuir què era cada objecte a partir de la seva forma era la tènue claror que arribava a través de la claraboia. Aquelles golfes feien olor d'històries amagades i a l'Àlex sempre li havien fascinat. Després de buscar desesperadament una llanterna a les palpenes, va recordar que el bolígraf que duia a la butxaca dels pantalons feia llum. El primer que va desemascarar fou un bagul immens, molt semblant als que apareixien en els seus contes fantàstics, sempre plens d'invents meravellosos. Es va sorprendre en veure que el gran cademat metàl·lic que custodiava els seus secrets era obert. Sense pensar-s'ho dues vegades, va alçar la tapa del cofre enèrgicament. Les ninetes dels seus ulls van deixar de lluir quan s'enfrontaren a la trista buidor que inundava el seu interior. Ni tan sols havia tingut temps d'imaginar la multitud de coses increïbles que s'hi podrien haver amagat.

Quan ja era a punt de deixar-ho córrer, amb un peu recolzat al primer esglaó i pensant de nou amb la tassa de xocolata calenta que l'esperava, el seu sisè sentit l'advertí d'haver passat per alt alguna cosa realment important. Va fer mitja volta i descobrí, al fons del bagul, una troballa sorprenent. Es tractava d'un diari amb una preciosa tapa aigüamarina i, just damunt seu, una estrelleta de mar.

Decidit a llegir els records que algú havia volgut revelar en aquelles pàgines, va reconèixer sorprès la inconfusible lletra del seu avi. Un calfred el va recórrer de dalt a baix i tot un seguit d'imatges doloroses, que en el seu dia havia intentat oblidar, li van passar davant la vista. Va recordar aquells ulls cànids, aquella última abraçada a l'hospital i li va semblar sentir, per segona vegada, la veu trencada i espantada del seu avi, preguntant-li: "Qui ets?". I no ho va fer intencionadament; simplement no podia penedir-se'n, perquè no el reconeixia. Tot i això, no sabia fins a quin punt havien arribat a ferir al seu nét aquelles dures paraules. L'Àlex no va poder evitar que els ulls se li neguessin de llàgrimes i, amb un nus a la gola, va començar la lectura:

"Estimat Àlex,

Sé que algun dia aquells ulls d'aigua cristal·lina que, des del bressol, em miraven amb una curiositat innocent llegiran aquesta carta. Potser sorpresos, potser desconcertats, esperant respostes ressorgides i fent-se noves preguntes... No ho sé. De

moment, tan sols et puc revelar que el bolígraf que ara il·lumina el meu missatge és el mateix que el que un 23 d'abril del 2008 va dibuixar amb delicadesa aquestes paraules. Com que sé que, desgraciadament, no tindrè el plaer de veure't créixer, d'aconsellar-te o de donar-te ànims, he decidit compartir amb tu els pensaments, els records i els secrets que encara conservo. Amb tu, només amb tu.

Diuen que no ens adonem del que tenim fins que ho perdem. Però el que m'angoixa més és que jo me n'adono justament abans de perdre-ho i, a més a més, sé que no puc fer res per evitar-ho.

L'olor del cafè matutí i la textura escumosa que, inevitablement, et queda sobre els llavis; el màgic so de les ones, guardat dins un cargol de mar; l'aire pur de les muntanyes quan t'omple els pulmons de benestar; l'halo de calor que t'embolcalla quan ets davant la llar de foc i les guspises de les flames que queden reflectides a les ninetes dels ulls; el tacte suau dels pètals de rosa... Tot són sensacions. Sensacions que poden semblar senzilles o, fins i tot, insignificants, però que desperten la felicitat adormida en els meus sentits. El temps s'empassarà el record d'aquests petits instants que mouen el meu interior, però no aconseguirà que desapareguin: la vida quotidiana me les oferirà una i altra vegada, me les evocarà dia rere dia.

El que de veritat em preocupa, m'entristeix i em marceix el cor és saber que els moments i les persones més importants de la meua vida se m'aniran esborrant paulatinament de la memòria, com fotografies desaparegudes d'un àlbum, com petjades difuminades per l'onatge del mar en el pas sobre la sorra.

De manera subtil, amb les claus que obren els calaixos més insospitats de la ment, m'aniran robant els secrets que hi he guardat curosament al llarg de la meua existència. Crec que quan perds els ambients, les situacions i les persones que han marcat la teua personalitat, el "jo" que hi ha dins teu va morint a poc a poc, sense ser-ne conscient. És per això que he decidit escriure aquest diari: perquè les meves memòries no desapareguin amb mi. No és estrictament un diari personal; en ell hi posaré fotografies, cartes, cançons, fragments de novel·les, històries creades per la meua imaginació, petits objectes...tots amb algun valor realment especial.

I és que les pèrdues poden ser guanys. Perquè quan perds alguna cosa que forma part de tu, sempre n'apareix una segona

que intenta omplir el buit que se t'ha creat. El poc temps que porto a l'hospital m'ha servit per adonar-me de la certesa d'aquesta afirmació. L'aïllament del teu antic món et permet fer noves amistats, amistats que molt probablement no hauries tingut ocasió de conèixer; la mort d'un ésser estimat fa que aparegui algú especial que et faci somriure de nou, mantenint viu el seu record; la paraplegia et pot fer descobrir tota la bellesa que són capaces de crear les teves mans; la malaltia t'ajuda a valorar la salut. És aquest l'esperit que manté viu l'hospital. A partir del moment en què vaig saber entendre això, vaig ser capaç d'aixecar-me i seguir vivint per ser feliç, gaudint de cada instant i respirant cada nova sensació. Perquè sabia que no podria reviure amb la memòria la màgia de cada petit detall.

És possible que t'estiguis preguntant per què tu, per què a tu. El motiu se'm fa cada vegada més evident. No sé exactament què és el que ho fa, però els records on tu hi apareixes semblen més nítids i clars, com si estiguessin protegits per una espècie de capa invisible. Ets l'esperança que em protegeix de la desesperació. Ets el gran guany de la meva petita pèrdua. Però abans que la memòria em falli, recorda sempre aquestes paraules: ETS INOBLIDABLE.

Avi.

PD: Espero que hakis reconegut l'estrella. Jo ja no la necessito i sé que la deixo en les millors mans possibles. Ara, a canvi, et demano un petit favor: fes-li un petó a la mare de part meva. "

L'Àlex se sentia commogut pel sentiment de tristesa i enyorança que encara duia al damunt, però en els seus ulls resplendia la felicitat.

D'entre les mil preguntes que desordenaven els seus pensaments, en va sortir una: "com sabia l'avi que el bolígraf amb què ell escrivia, ara el tindria jo a les mans?". Ell mateix en va trobar ràpidament la resposta: no era un bolígraf qualsevol i d'això ja feia temps que se n'havia adonat. Li havia regalat el seu avi poc abans de morir i tenia la particularitat que la tinta, aparentment invisible, només es veia amb la llum blavenca de la llanterna que duia incorporada.

La resta de preguntes eren de moment massa complicades. Les guardaria i potser un dia, quan fos més gran, en trobaria les respostes.

Va observar detingudament l'estrella i, amb la punta dels dits, va resseguir suaument les cinc puntes. Era un tacte agradable que ja havia experimentat abans. Aleshores, un flash: aquella preciosa estrella de la col·lecció de fòssils del seu avi. Des de ben petit s'havia sentit atret per aquella estrelleta de mar que semblava parlar-li en el silenci. Quan va fer sis anys, l'avi va decidir regalar-li. Va ser un regal molt especial. Recordant això, l'Àlex va tornar a sentir l'alegria que l'havia omplert ara feia sis anys. Amb poc temps, l'estrelleta es va convertir en el seu amulet, únic i irremplaçable. Però quan l'avi es va posar malalt, l'Àlex va prendre la decisió de retornar-li la peça clau de la seva col·lecció. Estava convençut que l'ajudaria i li donaria forces, de la mateixa manera que ho havia fet sobre ell en infinitat d'ocasions. En aquell moment va perdre el seu amulet de la sort i ara, no només recuperava l'estrella, sinó l'esperit lluitador del seu avi.

Va restar una estona fullejant la història del seu avi, de la qual ell formava una part essencial. En acabar, es quedà pensatiu, fins que un crit dolç el va despertar d'aquella història amb gust de somni. Era la veu de la seva mare:

–Àlex, la xocolata!

Mentre baixava les escales amb parsimònia, l'Àlex va tenir la mateixa sensació que aquell dia que va descobrir qui eren els reis. Igual que llavors, havia tingut una bona estona diürna de reflexió i descobriments que l'havia portat a aquella conclusió. I aquella tarda, la lectura de la carta li havia descobert la història completa d'una persona, de la gran persona que hi havia més enllà del seu avi, de l'únic avi a qui havia conegut i que potser no havia sabut valorar completament. Va sentir la mare dient:

–Com és que no has vingut volant com sempre que hi ha xocolata?

L'Àlex va pensar "És que m'he fet gran, mare". Sabia que aquella tarda havia mort una part del nen que encara era per deixar néixer l'adolescència. En entrar a la cuina, amb un somriure trist i alhora alegre, va fer-li un petó a la mare i li va xiuxiuejar a cau d'orella:

–Records de l'avi.

Estrella

Francesc Haro

Guanyador categoria B

Neix a Blanes el 1988, però visc, faig amics i tinc la major part de la família a Tordera. Arrels andaluses i cor català. Passo la infància envoltat de bicicletes, pilotes, tant de bàsquet com de futbol i rascades als genolls; de somriures, platja i muntanya, pel·lícules, música, llibres, còmics; nits d'estiu al carrer i nits d'hivern vora la llar de foc, deixant anar la imaginació a l'entreteniment i també amb algun o altre videojoc.

Mai no he estat un gran lector però sempre he tendit a escriure, tot i que m'he decantat per les ciències; amant de l'esport, apassionat per la música per sobre de totes les arts i embogit per Metallica. Vaig començar Arquitectura a la Universitat de Girona i actualment l'estic acabant a Milà, la carrera m'ha permès viatjar arreu del món i conèixer gent meravellosa. Tot el que m'ha passat a la vida ha permès compondre les notes de la meva banda sonora; la meva personalitat.

MILES DAVIS, CAFÈ I CROISSANT

La llum del Sol passava suaument pel vidre i notava l'escalfor a les mans, mentre fullejava el diari i esperava que em portessin el cafè i una pasta per esmorzar. Hi havia força gent a la cafeteria, però encara es podia escoltar de fons l'eixordadora i melòdica trompeta de Miles Davis. A fora no parava de passar gent anant a treballar, a comprar, a passejar o a suïcidar-se, vés a saber. Segur que no era l'únic que havia perdut la feina.

Sovint s'acostaven prop de la finestra; les seves ombres interrompien la meua lectura i em feien aixecar el cap encuriòsit de qui feia de para-sol; poques vegades s'adonaven que eren una nosa per a mi. Si fossin transparents, a part de no enfosquir-me el diari, no hauria d'aguantar les seves cares llargues, que no feien més que donar-me més sensació de negativisme, fatiga i solitud en els temps que corrien.

Va ser estrany quan ella va aparèixer. Ja des del principi em va cridar l'atenció, destacava entre aquell ramat d'ovelles que de manera mecànica seguien un camí. Normalment la gent passava molt convençuda, amb el cap baix i directa. Ella no, aixecava el cap amb els seus cabells llargs i rossos per sobre de tothom constantment, com si estigués buscant algú o hagués perdut el gos. Era indecisa i no portava pas un trajecte recte i coherent. Em creava un neguit que alhora em feia estar segur de mi mateix, havia trobat algú que estava més perdut que jo.

Anava ben arreglada i s'asseia al banc de fusta que hi havia al costat del quiosc mentre es recollia la faldilla. De cop es posava una altra vegada dreta i buscava entre la gent, feia unes passes cap a l'esquerra, girava cua i continuava unes altres més cap a la dreta, aixecava la mà per tapar-se el sol, no veia res, i tornava a asseure's. A qui devia estar esperant?

Després obria la bossa, agafava el mòbil, se'l quedava mirant una estona i el tornava a desar sense haver tocat una tecla. Continuava regirant la bossa i en treia una targeta, comprovava que la direcció del carrer i l'hora fossin correctes. Treia un petit mirall i s'assegurava que no s'havia passat de la línia a l'hora de pintar-se els llavis.

Allò començava a posar-se interessant, ella no em veia i jo intentava posar-me dins el seu cap. M'amagava el rostre darrere el diari, i ella no podia tenir cap sospita que algú s'estava fixant en els seus imprecisos moviments. Tenia davant meu una pel·lícula amb banda sonora inclosa, el jazz no deixava de sonar.

Seguidament va sortir de la seva bossa un llibre prou gruixut, *Els mites de Cthulhu*, del gran *H. P. Lovecraft*. El va obrir gairebé per la meitat, i es va acomodar. Simulava llegir però sense llegir res. Era impossible que es pogués concentrar quan estava alçant la vista cada deu segons per tenir controlada la situació. Per alguna raó semblava que volia que la seva cita la trobés llegint. Pretenia donar la impressió de dona llegida, sense prejudicis mostrant-ho amb el llibre que portava a la mans, pacient amb les cites i valuosa del seu temps. Així, quan la persona que esperava arribés més tard del previst i es disculpés pel retard, li podria dir sense tenir en compte la seva falta de puntualitat:

- Tranquil, no et preocupis. Estava entretinguda llegint, m'encanta llegir!

Aquella escena estava cuidada de manera molt meticulosa, mostrava inseguretats en els seus gestos, però a la vegada fermesa en les seves decisions. Sens dubte devia estar esperant algú realment important per ella. Ningú es podia prendre tantes molèsties quan coneixes perfectament la persona a la qual esperes, o quan no existeixen intencions especials, desitjos o expectatives. No podia haver quedat amb la seva mare o amb una amiga per anar a comprar roba, era algú altre molt més important.

- No se la miri així, home. Sembla que l'hagi de despullar amb la mirada!

En aquell moment arribava la cambrera amb el cafè i el croissant de xocolata. Si hagués tingut la sort de néixer amb els poders que em deia, ja faria estona que la pobre noia estaria nua. Aquella cambrera venia amb ganes d'aixafar-me la funció.

- Com diu? No, no! Pensava que era una amiga del poble però em dec haver confós...

Mai em parlen les dones i sembla que quan ho fan és en el moment menys oportú.

- Bé, com vostè digui, vigili que el cafè crema una mica.

I per això havia estat a punt de vessar-me'l sobre els pantalons, notava l'odi als seus ulls i, de fet, també als cabells que portava. Sense més ni més va marxar i em va deixar tranquil amb el meu espectacle, havia de canviar molt la cosa perquè se'n portés una propina.

Ja tenia les crispetes a punt per al desenllaç de l'argument, només faltava un bon final i que l'espontània del davantal que havia entrat a la sala no em destorbés. No volia veure només l'entrada del príncep blau cavalcant sobre el cavall, havia de succeir quelcom més. Però de moment seguia sense arribar ningú.

Minuts més tard vaig veure com se sobresaltava, li estava sonant el mòbil. Va mirar la pantalla, es va aixecar i va esperar uns segons a despenjar; prou desesperada que estava i encara es volia fer la desinteressada. Amb prou feines obria la boca, assentia tímidament amb el cap amb un gest de resignació, tocant-se el cabell i recorrent les ondulacions amb el dit índex, mirava al seu voltant encara nerviosa però ara havia canviat a un posat més melangiós. Podia llegir als seus llavis carnosos un trist adéu i poca cosa més abans que pengés el telèfon. Va quedar parada uns instants, va plegar el llibre, va creuar els braços i va asseure's amb la mirada perduda. L'espera ja no servia de res i sentia com totes les preparacions prèvies es convertien en una situació ridícula.

Avui no era el seu dia, però encara podia ser el meu. Vaig agafar el meu mòbil i vaig buscar el seu a través del *Bluetooth*. Apareixia una tal Marta, havia de provar si era ella. Vaig accedir desitjant que ho fos. Els planetes devien estar alineats juntament amb casa meva, la meva mare i el gos, i el meu amic de dalt devia estar generós, però el fet és que a l'instant aquesta tal Marta estava agafant el mòbil i era ella! Va mirar la pantalla estranyant-se amb qui podia haver connectat. Tornava a aixecar el cap i mirar al seu voltant, continuava sense poder-me veure, jo igualment dissimulava queixalant el meu croissant i fent un glop del cafè calent.

Seguidament li vaig escriure:

- PASSA D'ELL I VINE AMB MI

No es podia creure que algú hagués seguit tota la seva història des que havia arribat allà. No deixava de mirar al seu voltant però sense trobar res on fixar-se. Havia arribat fins allà i no estava disposada a tornar a casa amb les mans a les butxaques després de tota la il·lusió que havia tingut.

- Es preparava per respondre'm:

QUI DIMONIS ETS?

La tenia al meu abast, depenia d'una resposta. Podia guanyar el dia i fer que hagués valgut la pena que m'haguessin acomiadat de l'empresa i com a intercanvi rebés aquell magnífic regal del cel. Una resposta directa i inesperada que la impactés, havia de deixar-la bocabadada i fer que no tornés a casa sola. A la vegada que la trompeta que sonava marcava el precedent d'un moment culminant a la cançó, em tocava a mi fer la meva aportació a la situació, en aquell cas una improvisació decisiva, havia de clavar la nota.

SÓC H. P. LOVECRAFT, DES DE LA TEVA BOSSA

Quan va llegir això es devia espantar. Si no,.. no entenc per què va sortir corrents. Tot just era dilluns i era massa aviat per posar-me a fer esport galopant darrere seu. El deliciós croissant no es menjava sol, la següent cançó que sonava m'encantava, massa raons per sortir d'allà.

Cristina Fernández

Finalista categoria B

"Vaig néixer a l'hospital Sant Jaume de Blanes l'any 1984. No vaig plorar quan el metge em va picar el cul: vaig riure. Escriure és la meva manera de ser feliç. He quedat finalista del Bolleré dues vegades. El meu principal objectiu vital és guanyar-lo algun dia."

ORXATA

“Marxariem els dos junts d'aquesta ciutat tan rara
i tindriem fills ben forts i una casa amb balconada.”
Guillem Gisbert

Amb el dit del cor de la mà esquerra, en un moviment automàtic cap a baix, posa l'intermitent per indicar que gira, que redueix la velocitat, que surt de la N-II per agafar el desviament cap a Creixells. El gos va adormit al seient del darrere. Gira el volant suaument i mirant de reüll pel retrovisor gairebé ho veu.

Pocs segons després té els ulls tancats i s'agafa molt fort al volant i sent al clatell centenars de trossets de vidre i no es pot moure. Però es mou i baixa del cotxe i les cames li tremolen i obre la porta del darrere i deixa sortir el gos que es queda quiet i se la mira, a ella que està blanca com la llet en aquesta tarda d'abril lluminosa.

I al final ningú s'ha fet mal i en poca estona –una estona confusa, una estona en què el temps no era temps- el motorista ha marxat amb el seu fill i amb el *parte* signat i ella s'ha quedat allà, sola al descampat, mirant a terra. Ara el seu gos li llepa els genolls que tenen sorra fina i el seu cotxe és ple de vidres i té la porta abonyegada.

Són en un ermot als afores del poble, al costat del desviament. S'hi està construint el tren d'alta velocitat. Però avui els obrers no hi són. Només hi ha runes i un parell de llaunes de cervesa. Ha mogut el cotxe de lloc i l'ha aparcad al mig del descampat. I ara s'està asseguda sentint el sol a les espatlles i mirant el camí de formigues que carreguen engrunes i les transporten cap a un forat que a ella li sembla un cràter eròtic i pervers. Les formigues avancen cap al forat i desapareixen. Llavors agafa el gos i se'l posa a la falda i l'inspecciona per comprovar que no s'hagi fet cap tall, que no li hagin quedat restes de vidres entre el pèl.

Mentre acaricia el gos, pensa que a pocs quilòmetres d'allà s'hi celebra un casament. Ell hi estava convidat. Se l'imagina elegant i somrient ballant descalç a pocs metres d'una piscina amb un gintònic a la mà i envoltat dels seus amics. Poca estona abans de

l'accident hi havia pensat, en ell, en passar pel poble on li havia dit que es faria el banquet nupcial. I també just després.

No li ho havia pas dit, però ara li agradaria ser amb ell, dur un vestit blanc de fil, treure's les sabates i ballar un twist. Agafa el mòbil i li truca. Una vegada. Dues vegades. Tres. I després li escriu un missatge: "T'he trucat per si ja havies tornat del casament. Però suposo que encara hi ets. Ens veiem demà per fer una orxata?".

Una mica tràgicament pensa que no suportaria haver mort en l'accident i que ell no en sabés res, així que mentre condueix de camí cap a casa es promet a si mateixa que l'endemà li ho explicarà. Que somnia amb ell gairebé totes les nits. Que no se'l pot treure del cap. Que tremola quan rep un missatge seu i que de bon matí el primer que fa és obrir el xat del correu per veure si ell està en verd i que quan camina pel poble només pensa a trobar-se'l i que una nit de febrer protegits de la pluja sota un paraigua negre li havia semblat molt que junts eren... que junts semblaven... que junts... que volia que estiguessin junts potser per sempre. Potser. Junts. Per sempre. Sí, demà li ho dirà.

*

A les cinc de la tarda es comença a preparar per anar-lo a trobar. Es posa el vestit rosa que va dur també el dia de Sant Jordi i les sabates negres noves. S'emprova dos o tres collarets. Però no, sense collarets millor. Es posa una polsera. Es mira al mirall. Es torna a posar colònia. Es mira al mirall. Es mira fixament al mirall. Es mira les mans preocupada. Mira el mòbil i torna a llegir el missatge que ha rebut: "A les sis ens trobem a la pujada!". Agafa un llibre, *Viatges i flors* de Mercè Rodoreda. No l'estava llegint, ni tan sols li agrada la Rodoreda però troba que el llibre queda bé amb el vestit i amb aquella tarda.

A dos quarts de sis s'està asseguda en un portal de la pujada on han quedat. Fa veure que llegeix, però només pensa i mira amunt a veure si ja baixa i torna a llegir el missatge i es mira les mans i es pentina amb els dits i mira el rellotge i intenta concentrar-se a llegir: "Em vaig haver d'arraconar de pressa perquè venien contra mi potser un miler de cavalls amb soldats al damunt armats amb llances..." però les paraules se li fan un nus a la gola i li suen les mans i se les eixuga amb el vestit i respira fondo i torna a intentar concentrar-se en el llibre:

“Patapam, patapam, patapam... tambors de plata, escuts daurats, soldats nus de mig cos en amunt”. I llegeix “Patapam, patapam, patapam” i el seu cor “Patapam, patapam, patapam” perquè ha mirat amunt i l’ha vist de cua d’ull però ha tornat a abaixar el cap i a fixar la mirada en el llibre i ara veu que les lletres se superposen les unes amb les altres així que tanca el llibre i “Patapam, patapam, patapam” i el saluda fent un gest amb el braç i li somriu.

*

–Com va anar el casament? –li pregunta. I ell li diu que molt i molt bé. I que quan va llegir el seu missatge encara eren tots a la masia, bastant tocats, i que li estranyava no haver tingut ressaca perquè Déu n’hi do el que van beure. I ella li diu que estava avorrida a casa i que havia pensat a convidar-lo a berenar aquelles pastes que tant li agraden. Ell li pregunta que què tal la Rodoreda i ella diu que ni fu ni fa. Però a dins encara ressona: “Patapam, patapam, patapam”.

Caminen pel passeig de Mar i s’aturen a la gelateria. Demanen dues orxates. Els les serveixen ben fresques. Ell diu que ha d’agafar el tren perquè ha quedat a Barcelona al vespre. I que ha d’anar tirant cap a l’estació.

–Ja t’hi acompanyo –diu ella.

Mentre enfilen el camí cap a l’estació parlen dels plans que tenen per a l’estiu i per a l’any que ve. El sol ha començat a baixar i la llum daurada que es filtra entre els núvols retalla els seus perfils contra el mur. Ella s’atura un moment a fer-se el llaç de les sabates i quan s’aixeca, una mica vermella, li diu:

-Per cert ahir vaig tenir un accident.

A ell li sorprèn que encara no li ho hagués dit i li pregunta que què va passar i que com va ser i que si s’havia fet mal. Però ella li diu:

-No va ser res, només un ensurt.

Jurat

El jurat que va lliurar aquests premis estava format per:

- **Miquel Roura i Baltrons**, com a delegat de la regidora d'Emancipació Juvenil.
  - **Anna Codony i Busquets**, com a representat de Centres Docents (IES Sa Palomera)
  - **Jose Cáliz i Roldán**, com a representat de Centres Docents (IES Serrallarga)
  - **Marina Balagué i Viñolas**, com a guanyadora del concurs a l'any 2010 (Categoria A)
  - **Joan Cané i Rúbies**, com a guanyador del concurs a l'any 2010 (Categoria B)
  - **Carolina López i Hernández**, com a secretaria del jurat.
-

AJUNTAMENT DE BLANES

Àrea de Joventut
Departament de Recursos Tecnològics

Gener de 2013

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social i Família
Direcció General de Joventut

AJUNTAMENT DE
BLANES

